

JÉZUS KRISZTUS AZ ÚR!

Isten dicsőségére tanúságot teszek a feltámadott és megdicsőült Úrról!

Néhány sorban arról, amit 1982. április 27-én átéltem és láttam.

Ezen a kedd estén Igét olvastam, imádkoztam és az Úr ajándékairól elmélkedtem. Előzőleg már több éjszaka volt részem álomban, illetve látomásban, amelyeknek üzenetét még csak részben értettem meg. Ezekben is csak nehezen ismertem fel a vonatkozó körülményeket, illetve személyeket. Úgy vélem, hogy néztem ugyan, de mégsem láttam. Ekkor így imádkoztam: „Ó Uram, nyisd meg az én szemeimet, mert én vak vagyok.” /tudniillik szellemben/ Később nyugovóra tértem, imádkoztam, majd elaludtam.

Elalvás után hirtelen arra lettem figyelmes, hogy két angyali lény megragadott, és felfelé kezdtek emelni a magasba. Nagy sötétségen vittek keresztül és egyre „magasabbra”.

Végre azután kiértünk a sötétségből és hirtelen nagy világosságba jutottunk. Egy egészen más világ ez, mint ahonnan jöttünk. Fentről fényözön áradt reám, csodálatosan szép fehér fény.

Életet hordoznak sugarai, szinte hangját hallani áradásának. Amint felfelé kezdtem tekinteni, legelőször egy hatalmas mennyei lénynek a lábait pillantottam meg, mint egy uralkodót az Ő dicsősége trónján. Lábai ragyogóbbak, mint az izzó érc. Míg felfelé tekintettem – bár még csak szentséggel teljes, hónál fehérebb öltözetét láttam, azonnal sejtettem, hogy KI előtt állok. Ettől annyira megijedtem, hogy nem mertem feljebb nézni Rá. Hiába nem akartam, mégis fel kellett Rá tekintenem. Kiválóan szép, tökéletesen arányos és ékes alakját erő és hatalom övezi körül. Ezt látva már nagyon kétségbe estem, és így kiáltottam:

Jaj, meghalok, jaj, meghalok, jaj, meghalok!

Végül egészen fel kellett Rá néznem. Fenséges lényre betöltötte felettem a teljes égboltot.

Rögtön ezután megdöbbenve láttam Őt, mint egy megöltet, aki halott volt, de íme mégis él!

Ahogy újra kinyilatkoztatta magát megláthattam szent arcának tündöklő ragyogását. Arca tökéletesen szép és jóságos arc. Szerető tekintete: kegyelmes és igazságos. Látszott rajta, hogy Tőle jön az Élet, és a gondviselés. Szemei fénylőbbek a teljes napnál, mint a tűznek lángjai - sugarai mindent átjárnak, és beragyognak - elöttük nincs titok, mindent leleplezők és mindent ismerők.

Ő rám nézett, s én egész lényemben megremegve láttam megnyilatkozni arcán az örökkévalóság minden dicsőségét és hatalmát. Nyilvánvalóan felismertem őbenne az Örökkévalóság Atyját és a mindenség Urát. Hasonlíthatatlan dicsőségét látva, szinte megsemmisülve estem le az égboltot betöltő Mindenható előtt, de megnyitotta szemeim, és teljes valóságban és nagyságban láthattam Őt, szellemben oly csodálatosnak és megrendítően rendkívülinek, „amit szem nem látott, fül nem hallott, és embernek elméje meg sem gondolt.”

Kinyilatkoztatta magát az én számomra is és igazán megismertem, hogy ISTEN Ő, ERŐS ISTEN, Szent Szellemének teljességében. Leestem lábai elé, de újra feltekinthettem Rá. Most láttam Őt, az Urat, dicsőségének királyi székében és azonnal felismertem Őbenne a minden királyok fölött FELKENT KIRÁLYT, KRISZTUST az URAK URÁT! Teljes dicsőségben és lenyűgözően fenséges méltóságban pompázott. Szinte semmivé lettem tekintetének mérlegén. Az élet és halál küszöbén voltam, nem tudtam mi fog következni. Ő, mint igaz Bíró megítélte ügyemet, mint élet és halál Ura elvégezte ítéletemet.

Elégtelen voltom ellenére nem adott át engem az elvesztésre, sőt megmentett az elnyelni készülő haláltól. Ekkor bepillantást nyerhettem - kegyelméből - örök életet szerző titkába is. Láthattam Krisztusban: Istennek templomában, az üdvözült lelkek szent seregét. Ők azok, kiket az Úr megváltott és megdicsőített. Örökös örömben van részük (tündöklő fényben várnak ránk).

Az Úr ezután szemeit rajtam tartva visszasegített az életbe. Tőle egyre távolodva, csak Őrá néztem, míg egészen visszaértünk. Fénylő szent lényét még ekkor is láttam a megdicsőült Ember Fiának alakjában. Békét adó arca „úgy sugárzott” rám, mint felhőtlen égről a tavaszi nap.

Végül így ismertem meg az Örökkévalóban Szabadítómat és Megmentőmet, Jézus Krisztust; Őbenne az én Uramat és Istenemet.

HALLELUJAH!

Simon István